

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:

Eric Van Lustbader

ROBERT LUDLUM'S™ THE BOURNE IMPERATIVE

Copyright © 2010 by Myn Pyn, LLC

Translation Copyright © 2016 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01754-0

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

ROBERT
Ladlam

BORNOV

IMPERATIV

napisao

Erik van Lustbader

Preveo Mirko Bižić

Beograd, 2016.

PROLOG

SADELEGA, ŠVEDSKA

Izašla je iz magle, i trčala je, baš kao što je činila već satima, danima. De-
lovalo je kao da je sama nedeljama, srce joj je neprekidno tutnjalo u gru-
dima, um joj je bio zamućen gorkom izdajom. Spavanje je bilo nezamislivo,
odmor stvar izgubljene prošlosti.

Sada ništa nije bilo jasno osim da je izašla iz magle nakon što je bilo
sigurno da joj je on – već trinaesti, ili je ovo bio petnaesti put – ponovo
izmakao. Ali ona je išla za njim kao neki mitski anđeo istrebljivač, neuni-
štiva i neumitna.

Njegov život je bio sveden na njih dvoje. Ništa drugo nije postojalo izvan
zida beline – sneg i led i nejasni, kao četkicom naslikani, obrisi ribarskih
koliba, tamnocrveni s belim urezima, zbijeni, opskrbljeni samo onim što
je neophodno. On se divio toj razboritosti.

Magla je gorela kao vatra – hladna vatra koja mu se pela uz leđa i gra-
bila ga za vrat, baš kao što ga je ona zgrabila za vrat – kada? Pre nekoliko
dana? Pre nedelju dana? Kada su bili zajedno u krevetu, kada je ona bila
drugačija osoba, njegova ljubavnica, žena koja je brzo otkrila kako da ga
natera da drhti i rastapa se od zadovoljstva.

Napola klizajući se preko velikog zaleđenog jezera, okliznuo se i ispu-
stio pištolj, koji je otklizao preko leđa. Hteo je da se baci za njim, ali je čuo
prasak grančice, jasan i oštar kao fijuk noža kroz vazduh.

Zato je nastavio da se kreće i našao uporište ispod razigranih borova.
Snežni prah mu je zasuo lice, prekrivši mu obrve i čekinje na bradi izrasle
tokom dugog avionskog leta preko kontinenata. Nije se usudio da protraći

još jedan trenutak osvrćući se preko ramena da vidi kako njegova progovornost napreduje.

Pratila je njegov trag celim putem od Libana. Sreo ju je u prepunom, dimom zamagljenom baru u Dar el Amaru – ili bi sada možda priznao sebi da je ona srela njega, da su svaki njen pokret i svaka reč koja je izašla iz njenih usta bili unapred smišljeni. Događaji su sada izgledali veoma jasno kada je bio na ivici ili da umakne ili da umre. Ona se poigravala s njim umesto da bude obrnuto – s njim, posvećenim profesionalcem. Kako se tako lako provukla iza njegovih linija odbrane? Ali on je znao, on je znao: anđeo istrebljenja je neodoljiv.

Zastao je između borova, sopstveni dah mu je zamagljivao vazduh ispred lica. Bilo je ledeno hladno, ali ispod svoje kamuflažne zimske jakne osećao je kao da živ sagoreva. Dok se držao za jedno stablo u lavirintu crnog drveća, u mislima se vratio u hotelsku sobu koja je zaudarala na njihova tela i seks, prisećajući se trenutka kada ga je ugrizla za usnu, stežući zubima njegovo meso dok je istovremeno nekako izgovarala: „Znam. Znam šta si ti.“

Ne ko, nego šta.

Znala je. On se sada osvrnuo po lavirintu isprepletanih grana i iglica u kom se skrivao. To je bilo nemoguće. Kako je *mogla* da zna? A ipak...

Začuvši ponovo prasak grančice, pokrenuo se, polako se okrenuo ukруг, svih čula usmerenih u pravcu zvuka. Gde je ona? Smrt je mogla da stigne u bilo kom trenutku, ali on je znao da neće biti brza. Postojalo je previše tajni koje je ona morala da sazna, inače bi ga već ubila tokom jednog od njihovih životinjskih sjedinjavanja. U noćima od kojih je još uvek drhtao od uzbuđenosti, iako je znao koliko je bio blizu smrti. Ona se poigravala s njim – možda zbog toga što je počela da uživa u njihovom vođenju ljubavi podjednako kao i on. Bešumno se nasmejao, usne su mu se zategnule otkrivajući zube, više u režanju nego u osmehu. Kakva budala! Stalno je obmanjivao sebe kako između njih dvoje ima nečega, čak i suočen sa najočiglednijim dokazom da nije tako. Kako ga je samo općinila! Zadrhtao je, čučnuo i sav se skupio u sebe dok se naslanjao leđima na grubu borovu koru.

Odjednom je bio umoran od bežanja. Ovde, na ovom pustom i samotnom mestu, on će se odupreti, mada nije imao jasnu ideju kako da živ izađe sa ovog polja smrti. Iza sebe je čuo uporni žubor vode. U Sadelegi nikada niste daleko od rukavaca Baltičkog mora, a vazduh ima gust mineralni ukus soli, morske trave i fosfora.

Uglom oka je opazio nejasan pokret, poput trzaja ribe na udici. Eno nje! Da li ga je videla? Hteo je da se pokrene, ali udovi kao da su mu bili napunjeni olovom. Nije osećao stopala. Polako okrenuvši glavu, spazio je kako se izravнала s linijom drveća.

Zastala je, glave nagnute u stranu, osluškujući, kao da može čuti njegovo disanje.

Jezikom je prešao preko gadno otekle donje usne. Misli su mu pojurile unazad, do izložbe japanskih duboreza u drvetu – veličanstvene, uzvišene, umirujuće. Svi eksponati su bili takvi, osim jednog erotskog, koji je bio toliko slavan da su svi čuli za njega, iako ga zapravo nisu videli. Visio je pred njim, prikaz žene u grčevima nezamislive ekstaze, izazvane sa osam spretnih ruku njenog ljubavnika-hobotnice.* Tako je on razmišljao o svojoj ljubavnici, svojoj progoniteljki. U pretoploj hotelskoj sobi u Dar el Amaru on je spoznao dubine – ili visine – ekstaze kakvu je doživela žena prikazana na duborezu. Što se toga tiče, nije mu bilo žao. Nikada nije pomišljao, a kamoli očekivao, da bi mu iko mogao izazvati toliko zadovoljstva, ali ona jeste, i on joj je bio izopačeno zahvalan zbog toga, iako je ona sasvim lako mogla da mu donese smrt.

Pokrenuo se. Ona se sada približavala. Iako je nije čuo – izgubio ju je u lavirintu drveća – mogao je da oseti kako prilazi sve bliže, primiće mu se na neki neobjašnjiv način. Zato je seo i čekao da se ona pojavi, razmišljajući šta da uradi kada se to desi.

Nije morao dugo da čeka. Sekunde su sporo prolazile, kao da su plutale niz vodu negde iza njega, na suprotnoj ivici borovog šumarka. Čuo je kako ga zove po imenu, blago, nežno kao kada su ljubavnici, upleteni, zatočeni u svoju ekstazu. Drhtaj mu je prošao niz kičmu, zaustavio se između njegovih nogu, i nije hteo da popusti.

Ipak... Ostalo mu je sredstava na raspolaganju, iznenađenja, šanse da živ ode s ovog polja smrti.

Spustivši glavu, polako je privukao kolena do grudi. Mora da je sneg počeo da pada prilično jako jer se sve više pahuljica probijalo kroz prepletene borove iglice. Zelene senke stapale su se sa ugljenim crnilom, dodatno ga skrivajući. Sneg je počeo da ga prekriva, lagan poput lepršanja anđeoskih krila. Srce mu je silovito lupalo u grudima i osećao je kako mu krv pulsira u vratu.

* *San ribarove žene*, delo japanskog umetnika Hokusaija iz 1814. godine. (Prim. prev.)

Još sam živ, pomislio je.

Osetio ju je kada se provukla između dva stabla. Nozdrve su mu se raširile, kao kada životinja nanjuši drugu. Kako god se završilo, lov je stigao do svog kraja. Osetio je izvesno olakšanje. Uskoro će biti završeno.

Sada je bila toliko blizu da je čuo krckanje dok su njene čizme probijale kao paučina tanak snežni pokrov, tonući u njega sa svakim opreznim korakom. Stala je na udaljenosti od dva metra. Njena senka je pala preko njega; osećao ju je već nedeljama dok je putovao na sever i severozapad u svom uzaludnom pokušaju da je se otarasi.

Znam šta si ti, rekla mu je, tako da je morala znati i da je prepušten sam sebi. Nije bilo nikoga koga bi mogao da pozove u slučaju opasnosti, u slučaju nje. Bio je odsečen od krda, tako da nije bilo nikakve šanse da će se krdo uznemiriti ili, još gore, razljutiti, ako bi on bio uhvaćen i podvrgnut detaljnom ispitivanju. Bez obzira na to, ona je znala i da on čuva tajne u najmračnijim uglovima svog uma, a ona je poslata da izvuče te tajne od njega na isti način kao što za večerom izvlači meso iz jastogovih klešta.

Hobotnica i jastog. Ovi pojmovi su njih dvojice tačnije opisivali od bilo koje tradicionalne definicije.

Ponovo je izgovorila njegovo ime, ovog puta glasnije, i on je podigao bradu s grudi da je pogleda u oči. Držala je pištolj *EEA vitnes* uperen u njegovo desno koleno.

„Nema više bežanja“, rekla je.

On je klimnuo glavom. „Nema više bežanja.“

Pogledala ga je s čudnom blagošću. „Žao mi je zbog tvoje usne.“

Njegov smeh je bio kratak i divalj. „Izgleda da mi je bilo potrebno nasilno buđenje.“

Oči su joj bile boje i oblika zrelih maslina, živahne i istaknute na mediteranskom tenu i ispod crne kose čvrsto vezane u rep i zadenute, osim nekoliko pramenova, ispod kapuljače. „Zašto radiš to što radiš?“

„A zašto ti to radiš?“

Tiho se nasmejala. „To je lako.“ Imala je rimski nos, lepo izražene jagodice i pune usne. „Ja čuvam bezbednost svoje zemlje.“

„Na račun svih drugih zemalja.“

„Zar to nije definicija patriote?“ Odmahnula je glavom. „Ali opet, kako bi ti to mogao da znaš.“

„Veoma si sigurna u sebe.“

Slegla je ramenima. „Rođena sam takva.“

On se neprimetno pomerio. „Reci mi samo jedno. O čemu si mislila kada smo bili zajedno u krevetu?“

Njen osmeh se malo promenio, ali to je bio njen jedini odgovor.

„Reći ćeš mi ono što moram da znam“, rekla je. „Ispričaj mi o džihadu bis saifu.“

„Ni za živu glavu“, odgovorio je on.

Osmeh joj se još jednom promenio, u onakav kakvog se sećao iz hotela u Dar el Amaru, potajan osmeh, kako je tada mislio, namenjen samo njemu, i nije pogrešio. Samo što je pogrešno shvatio kontekst.

„Ti nemaš zemlju, nemaš prirodne saveznike. Tvoji gospodari su se postarali za to.“

„Svi mi imamo gospodare“, rekao je on. „Samo što govorimo sebi da ih nemamo.“

Kada je zakoračila prema njemu, potegao je nož koji je držao uz bok. Kratko rastojanje između njih činilo je nemogućim da se ona izmakne. Pokušala je da reaguje kada je oštrica prodrila kroz termo-zaštitnu vetrovku i zarila se u njeno desno rame. Pištolj je skrenuo u stranu kada se zanela za 45 stepeni. Kada je spustila ruku, bacio se na nju i oborio je na leđa. Pritiskao ju je ispod sebe, koristeći se svojom većom težinom da je napola zakopa u sneg, utiskujući je u polusmrznutu, iglicama pokrivenu zemlju.

Zadao joj je jak udarac u vilicu. Pištolj je ležao malo dalje u snegu. Odmahnuvši glavom da se oporavi od udarca, ona ga je zbacila sa sebe. On se otkotrljao u stranu, i pre nego što je uspela da se pokrene, dohvatio dršku noža pa zario sečivo dublje u mišić na njenom ramenu. Zaškrgutala je zubima, ali nije vrisnula. Umesto toga mu je zarila vrhove prstiju u arteriju na vratu. On se zakašljao, zagrcnuo, i ruka mu je skliznula s noža. Uhvativši dršku, izvukla ga je uz svog ramena. Krv joj se presijavala u tamnoj boji dok je tekla niz usko sečivo.

Izmakavši se od nje, bacio se prema pištolju, zgrabio ga i naciljao u nju. Kada mu se nasmejala, povukao je okidač, pa još jednom i još jednom. Pištolj je bio prazan. Šta je ona nameravala da uradi? Ova misao mu je proletela kroz glavu dok je ona iz vetrovke izvlačila glock 20. Bacivši beskorisni EEA na nju, on se uspravio, okrenuo i nasumice pojurio kroz borovinu, prema vodi. To mu je bila jedina šansa da joj umakne.

U trku je otpočeo jaknu i zbacio je sa sebe. U vodi bi ga samo povukla na dno. Voda će biti ledena – tako hladna da će imati samo pet ili šest

minuta da otpliva do bezbednosti pre nego što mu niska temperatura pro-dre u kosti, umrtvljujući ga. Posle brzo sledi potpuna paraliza, a zatim smrt.

Pucanj otpozadi prozviždao je pored njegovog desnog kolena, i on se sapleo, naleteo na drvo, odbio se od njega pa nastavio da trči, sve dublje u šumu, sve bliže vodi, čiji je zvuk nadirao ka njemu kao osvajačka vojska. Prisilio je sebe da nastavi dalje, dok mu je para izletala iz usta u silovitim izdisajima.

Kada je video odsjaj vode, srce mu je zaigralo i disao je lakše. Istrčavši između borova, pojurio je preko zakržljale trave, koja je rasla između golih stena što su se strmo spuštale ka moru.

Skoro je stigao do vode kada se okliznuo na blatnjavoj bari i drugi hitac, usmeren u njegovo rame, okrznuo mu je glavu. Okrenuo se, široko razmahnuo rukama, pa nastavio da se kreće naslepo; noge su mu naišle na čvršće tlo i on se, zaslepljen sopstvenom krvlju, bacio u ledene dubine.

Zureći u raštrkana ostrvca oko sebe, uokvirena ledom, Džejson Born je se-deo u sredini ribarskog čamca, sa štapom u jednoj ruci, zamahujući napred i nazad u pokušaju da upeca lososa, štku ili grgeča.

„Nisi baš ljubitelj pecanja, zar ne?“, rekao je Kristijan Noren.

Born je zagundao i stresao se. Kratki nalet jakog snega prošao je skoro podjednako brzo kao što je i počeo. Nebo je bilo nesnosno ledenosivo.

„Budi miran“, prekorio ga je Kristijan. On je svoj štap držao nemarno iskrivljen. „Plašiš ribe.“

„Ne radim to ja.“ Born se namrštio, zureći u vodu ispresecanu zelenim i smeđim linijama. „Nešto drugo je plaši.“

„Aha.“ Kristijan se nasmejao. „Upravo se rasvetljava jedna podvodna zavera.“

Born je podigao pogled. „Zašto si me doveo ovamo? Ne deluje mi kao da si i ti baš neki ljubitelj pecanja.“

Kristijan ga je neko vreme odmeravao pogledom. Najzad je rekao: „Kada razgovaramo o zaverama, najbolje je da to radimo na otvorenom, izvan zidova.“

„Na nekom zabačenom mestu. Otuda ovaj izlet van Stokholma.“

Kristijan je klimnuo glavom. „Samo što Sadelega nije baš dovoljno uda-ljena.“

„Ali ovde na vodi, ovaj čamac ti je najzad pružio ono što si tražio.“

„Tako je.“

„Bolje da objašnjenje za ono što ti i don Fernando smerate bude dobro. Ono što sam saznao od Pitera Marksa u Vašingtonu...“

„To nije dobro“, rekao je Kristijan. „Zapravo je vrlo, vrlo loše. Što je razlog...“

Born mu je ćutke dao znak – otvorenim dlanom slobodne ruke zamahnuo je kroz vazduh – i Kristijan je odmah ućutao. Born je pokazao na kovitlac u njihovoj blizini, iznenadni nalet vode izvijene poput leđnog peraja. Nešto je izranjalo, nešto veliko.

„Blagi bože!“, uzviknuo je Kristijan.

Pustivši svoj štap, Born se nagnuo napred i dohvatio telo koje je izronilo.

KNJIGA PRVA

„Glasina, nagoveštaj, pretnja, pretpostavka.“ Predsednik SAD je gurnuo fasciklu s dnevnim obaveštajnim izveštajem preko stola, gde ju je dočekaao Kristofer Hendriks.

„Uz sve dužno poštovanje, gospodine“, rekao je sekretar odbrane, „ja mislim da je ovo malo više od toga.“

Predsednik je spustio svoj bistri oštri pogled na svog skromnog i poverljivog saradnika. „Ti misliš da je ovo istina, Krise.“

„Da, mislim, gospodine.“

Predsednik je pokazao na fasciklu. „Ako postoji nešto što sam naučio u svojoj dugoj i slavnoj političkoj karijeri, to je da je istina bez činjenica opasnija od laži.“

Hendriks je zadobovao prstima po fascikli. „A zašto bi to bilo tako, gospodine?“ Rekao je to bez ikakve zlobe; iskreno je želeo da zna.

Predsednik je uzdahnuo. „Zato što bez činjenica, glasina, nagoveštaj, pretnja i pretpostavka imaju tendenciju da se izmešaju i spoje u mit. Mitovi imaju tendenciju da prodru u psihi ljudi, postajući nešto drugo, nešto veće od života. Nešto neizbrisivo. Tako je rođeno ono što je Niče nazvao natčovekom.“

„A vi verujete da je takav slučaj i ovde.“

„Verujem.“

„Da taj čovek ne postoji.“

„Nisam to rekao.“ Predsednik se okrenuo u stolici, spustio ruke na blistavi sto pa zamišljeno prepleo prste. „Ono u šta ne verujem su te glasine šta je on uradio – šta je sposoban da uradi. Ne, u ovom trenutku ne verujem u to.“

Među njima je nastala kratka ćutnja. Izvan Ovalnog kabineta nakratko se čuo zvuk mašine za skupljanje lišća, negde unutar zidova ojačanih betonskih ograda, na ivicama posvećenog tla predsedničke rezidencije. Ali opet, sav rad u Beloj kući i oko nje bio je sam po sebi potajan.

Hendriks se blago nakašljao. „Svejedno, gospodine, ja sam čvrsto uveren da postoji ozbiljna pretnja za ovu zemlju.“

Izuvijana američka zastava visila je sa desne strane prozora, zvezde na njoj bile su naborane. Predsednik je držao oči napola sklopljene, disao duboko i ravnomerno. Da ga Hendriks nije dovoljno dobro poznavao, pomislio bi da je zaspao.

Predsednik je pokazao na fasciklu i Hendriks mu ju je ponovo doturio preko stola. Predsednik je otvorio i prelistao stranice gusto kucanog teksta. „Pričaj mi o svojoj radionici.“

„Tredstoun funkcioniše sasvim dobro.“

„Oba tvoja direktora su dorasla zadatku?“

„Da.“

„Rekao si to prebrzo, Krise. Pre četiri meseca, Piter Marks se našao unutar domašaja eksplozije auto-bombe. Skoro u isto vreme, Soraja Mur je povređena kada se zatekla umešana u one tragične događaje u Parizu.“

„Moral je da obavi posao.“

„Nema potrebe da zauzimaš odbrambeni stav“, rekao je predsednik. „Jednostavno izražavam svoju zabrinutost.“

„Oboje su izvukli, i na medicinskom i na psihološkom planu.“

„Iskreno mi je drago što to čujem. Ali to su jedinstveni direktori, Krise.“

„Kako to?“

„O, daj, ja ne znam za bilo koje druge direktore obaveštajnih službi koji odlaze na teren.“

„Tako se to radi u Tredstounu. To je veoma mala organizacija.“

„Tako je osmišljena, znam.“ Predsednik je zastao. „A kako ide Diku Ričardsu?“

„Integriše se u tim.“

Predsednik je klimnuo glavom. Zamišljeno se potapšao prstom po donjoj usni. „U redu“, rekao je najzad. „Ubaci Tredstoun u ovaj posao, ako moraš – Marksa, Murovu, Ričardsa, koga god. Ali“, podigao je kažiprst u znak upozorenja, „svakodnevno ćeš me obaveštavati kako stvar napreduje. Pre svega, Krise, hoću činjenice. Daj mi više dokaza da je taj biznismen...“

„Sledeća velika opasnost za naš sistem.“

„Šta god da je on, daj mi dokaz da zahteva našu pažnju, ili ćeš zaposliti svoje dragoceno osoblje na nekim drugim hitnim problemima. Razumeš?“

„Da, gospodine.“ Hendriks je ustao i izašao iz Ovalnog kabineta još zabrinutiji nego što je u njega ušao.

Kada se Soraja Mur vratila iz Pariza pre tri meseca, zatekla je Tredstoun izmenjen. Kao prvo, pošto su bezbednosne mere probijene kada je auto-bomba, koja je ranila Pitera, eksplodirala u podzemnoj garaži u starom štabu, Tredstoun se preselio iz Vašingtona u Lengli u Virdžiniji. Kao drugo, tu je bio visoki štrkljasti čovek proređene kose, s pobeđničkim osmehom na licu.

„Ko je maznuo moj sir?“, upitala je drugog direktora i svog bliskog prijetelja Pitera Marksa, oponašajući šapat s pozorišne scene.

Piter je prasnuo u smeh i zagrlio je. Ona je znala da će je pitati za Amuna Čaltuma, šefa Mohabarata, egipatske tajne službe, koji je poginuo tokom njene misije u Parizu. Upozoravajuće ga je pogledala i on je očutao.

Visoki štrkljasti čovek izašao je iz svog radnog boksa i lagano im prilazio. Pružio je ruku i predstavio se kao Dik Ričards. Apsurdno ime, pomislila je Soraja.

„Dobro je što ste se vratili“, rekao je on ljubazno.

Ona ga je upitno pogledala. „Zašto to kažete?“

„Mnogo sam čuo o vama od svog prvog dana na poslu, uglavnom od direktora Marksa.“ Osmehnuo se. „Biće mi zadovoljstvo da vas izvestim o obaveštajnim dosijeima na kojim radim, ako želite.“

Ona je na licu zadržala ukočen osmeh dok im Ričards nije oboma klimnuo glavom. Kada se udaljio, okrenula se Piteru. „Dik Ričards? Stvarno?“

„Ričard Ričards. Kao neki lik iz *Kvake 22*.“

„Šta li je Hendriks uopšte mislio?“

„Ričardsa nije doveo šef. Poslao ga je predsednik.“

Soraja je pogledala ka Ričardsu, koji je nastavio vredno da radi za svojim kompjuterom. „Špijun u kući Tredstouna?“

„Moguće je“, rekao je Piter. „Ako pogledamo dobru stranu, on važi za stručnjaka za razotkrivanje lažnih isprava i za programe za špijunažu na internetu.“

Njena primedba je trebalo da bude šaljiva, ali Piter joj je odgovorio potpuno ozbiljno: „Šta, predsednik odjednom ne veruje Hendriksu?“

„Ja mislim“, rekao joj je Piter na uho, „da posle onoga što se dogodilo nama dvoma, predsednik sumnja u nas.“

Piter i Soraja su najzad prevazišli traume koje su preživeli pre četiri meseca. Njoj je trebalo dosta vremena da pristane da kaže bilo šta o Amunu. Nije bilo čudo što je Piter pokazivao beskrajno strpljenje prema njoj, i verovao je da će mu sama sve ispričati kada bude spremna.

Upravo su primili poziv od Hendriksa, koji ih je pozvao na hitni sastanak za sat vremena, tako da su se njih dvoje ćutke sporazumeli i dohvatili svoje kapute.

„Sastanak za procenu situacije na terenu za četrdeset minuta“, rekla je punačka plavuša Triša Piteru dok su on i Soraja izlazili. Piter je zagundao, razmišljajući o nečemu drugom.

Izašli su iz kancelarija i zgrade i prešli ulicu do ivice parka, gde su kupili kafu i slatko pecivo od svog omiljenog uličnog prodavca i, pognutih ramena, ušli u nepouzdati zaklon drveća ogolelih grana. Bili su leđima okrenuti zgradi Tredstouna.

„Stvarno je šteta“, rekla je ona, „što je Ričards bistar tip. Mogli bismo da iskoristimo njegovu stručnost.“

„Kad bismo samo mogli da mu verujemo.“

Soraja je otpila gutljaj kafe da se zagreje. „Možemo pokušati da ga oteramo.“

„Tako bi se suprotstavili predsedniku.“

Slegnula je ramenima. „I šta još ima novo?“

On se nasmejao i zagrlio je. „Nedostajala si mi.“

Ona se namrštila i odgrizla zalogaj peciva pa ga zamišljeno sažvakala. „Dugo sam se zadržala u Parizu.“

„Nije iznenađenje. Taj grad je teško izbaciti iz sebe.“

„Bio je veliki šok izgubiti Amuna.“

Piter je imao obzira da zadrži misli za sebe. Neko vreme su šetali ćutke. Neko dete je stajalo s ocem i puštalo uzicu zmaja u obliku Betmenovog simbola. Obojica su se nasmejali. Otac je zagrlio dečaka. Zmaj se podigao još više.

Soraja je zurila u njih pa podigla pogled prateći let zmaja. Najzad je rekla: „Dok sam se oporavljala, pomislila sam: *Šta ja to radim? Da li ovako želim da provedem ostatak svog života, gubeći prijatelje i...*“ Na trenutak je

zaćutala i nije mogla da nastavi. Neko vreme je gajila snažna, mada međusobno suprotstavljena osećanja prema Amunu, čak je mislila da ga voli ali na kraju, pokazalo se da nije bila u pravu. To otkriće joj je samo pogoršalo osećaj krivice. Da mu ona to nije tražila, da je on nije voleo, Amun nikada ne bi došao u Pariz. Sada bi bio živ.

Izgubivši želju za jelom, dala je ostatak peciva i kafu beskućniku na klupi, koji je podigao pogled, pomalo zbunjen, i zahvalio joj se klimanjem glave. Kada su se dovoljno odmakli da on ne može da ih čuje, tiho je rekla: „Pitere, ne podnosim samu sebe.“

„Ti si samo ljudsko biće.“

„O, ma daj, molim te.“

„Nikada pre nisi pogrešila?“

„Samo ljudsko biće, da“, ponovila je njegove reči, držeći glavu pognutu.

„Ali ovo je bila žalosna greška u rasuđivanju i odlučna sam da je više nikada ne ponovim.“

Ćutanje je potrajalo tako dugo da se Piter uznemirio. „Ne misliš valjda da daš otkaz.“

„Razmišljam o povratku u Pariz.“

„Ozbiljno?“

Klimnula je glavom.

Izraz Piterovog lica se odjednom promenio. „Upoznala si nekog.“

„Moguće je.“

„Valjda ne nekog Francuza. Molim te, nemoj mi reći da je on Francuz.“

Ona je ćutke zurila u zmaja koji se sve više podizao.

On se nasmejao. „Nemoj da ideš. Molim te.“

„Nije samo to“, rekla je ona. „Tamo u Parizu sam shvatila da u životu ima nečeg više od držanja za senke kao što se pauk drži za svoju mrežu.“

Piter je odmahnuo glavom. „Voleo bih da znam šta da...“

Njoj je odjednom jedna noga klecnula. Zateturala se i pala bi da Piter nije ispuštio hranu, dok im se kafa prosipala ispred nogu, gusta i crna kao nafta, i uhvatio je ispod ruke da je zadrži. Zabrinuto ju je poveo do klupe na koju je sela i nagnula se spustivši glavu u dlanove.

„Diši“, rekao je on držeći joj ruku na leđima. „Diši.“

Ona je klimnula glavom i poslušala ga.

„Soraja, šta se dešava?“

„Ništa.“

„Ne laži lažova.“

Ona je duboko udahnula pa polako ispustila vazduh. „Ne znam. Otkad sam izašla iz bolnice, stalno imam ove napade vrtoglavice.“

„Da li si bila kod doktora?“

„Nije bilo potrebe. Napadi postaju sve ređi. Nisam doživela nijedan duže od dve nedelje.“

„A sad ovo.“ Kružio joj je rukom po leđima pokušavajući da je uteši. „Hoću da zakažeš...“

„Prestani da se odnosiš prema meni kao prema detetu.“

„Onda prestani da se tako ponašaš.“ Glas mu se ublažio. „Zabrinut sam za tebe i pitam se zašto i sama nisi zabrinuta.“

„U redu je“, rekla je. „U redu je.“

„Sada ne možeš da ideš“, rekao je on, napola u šali. „Ne dok...“

Ona se nasmejala i najzad podigla glavu. Suze su svetlucale u uglovima njenih očiju. „Upravo to i jeste moja nedoumica.“ Zatim je odmahнула glavom. „Nikada neću pronaći mir, Pitere.“

„Ono što hoćeš da kažeš jeste da ne zaslužuješ mir.“

Ona ga je pogledala, a on je slegnuo ramenima, s neodređenim osmehom na licu.

„Možda nam je potrebno da se koncentrišemo na objašnjavanje zašto oboje zaslužujemo malčice sreće.“

Ona je ustala, odbijajući njegovu pomoć, i okrenuli su se nazad u pravcu iz kog su došli. Beskućnik je završio doručak koji mu je Soraja dala i ležao je sklopčan na klupi ispod stranica *Vašington posta*.

Dok su prolazili pored njega, čuli su ga kako duboko hrče, kao da ga nije briga ni za šta na svetu. A možda ga zaista, pomislila je ona, i nije bilo briga.

Iskosa je pogledala u Pitera. „Šta bih ja bez tebe?“

Njegov osmeh je bio vedriji i širi dok je hodao pored nje. „Znaš, i ja se to pitam sve vreme.“

„Nestala?“, upitao je direktor. „Kako to nestala?“

Iznad njegove glave bio je aktuelni moto Mosada, citat iz Priča Solomonovih 11:14: *Gde nema saveta, propada narod, a pomoć je u mnoštvu savetnika*.

„Nestala je bez traga“, rekao je Deni Amit, načelnik Odeljenja za prikupljanje informacija. „Uprkos svem našem trudu, nismo mogli da je pronađemo.“